

„Såfremt der i samrådet ikke foreligger enstemmighed, kan ethvert af samrådets medlemmer forlange, at sagen forelægges det i stk. 3 omhandlede fælles nævn til udtalelse. Når denne foreligger, optages sagen til fornyet behandling i samrådet.“

Ellen Poulsen (V), der motiverede ændringsforslagene, udtalte bl. a.:

„Og hvad var det så, disse læger ville? De ønskede — som naturligt er — at i det samråd, hvor bestemmelse skal træffes om en indikation, hvor der skal tages bestemmelse om en svangerskabsafbrydelse, bør den overlæge, der til sin tid skal behandle kvinden, være med fra begyndelsen. Jeg forstår ikke, at nogen i denne sal kan være imod dette. Er det dog ikke naturligt, at i det samråd, der skal tage en så skæbnesvanger bestemmelse, bør den mand, som har ansvaret, når indgrebet skal foretages, være med fra begyndelsen, være med til at stille diagnosen? Det bliver jo ham, der får det store ansvar. Er det da ikke fuldkommen mærkværdigt at tænke sig, at det er andre, som skal træffe en sådan bestemmelse, skal kunne bestemme, at patienten skal sendes til et sygehus, hvor en overlæge, der ikke selv har været medbestemmende, skal være tvunget til at udføre denne operation, som er de fleste overlæger meget imod? . . .

Vi havde gerne set, at samrådet var kommet til at bestå af den behandlende overlæge og af en psykiater, der ikke på forhånd var bundet til mødrehjælpen — for det kan ikke nægtes, at man jo er noget ængstelig ved den stærke indflydelse, som hele den moderne psykiatri har fået på dette område.“

Socialministeren og justitsministeren kunne ikke tiltræde ændringsforslagene, og *justitsministeren* motiverede denne holdning således:

„Når vi har vendt os imod den tanke, at det skal være den ansvarlige overlæge på stedet, der som medlem af samrådet træffer afgørelse af, om en svangerskabsafbrydelse skal finde sted eller ej, er begrundelsen herfor den, at vi derved ville havne i en uensartet praksis landet over, som vil være uholdbar. I realiteten ville resultatet blive, at vi fik ca. 150 samråd, der udfra de synspunkter, samrådets medlemmer havde, skulle træffe en inappellabel afgørelse. Vi har tilstræbt en ordening, hvorefter vi højst får 20—25 samråd. Det må være således, at lovgivningsmagten bestræber sig på gennem lovgivningen, såvidt det overhovedet er muligt, at stille samfundets borgere lige, men vi ved alle, at der er meget stor forskel på den opfattelse, de enkelte overkirurger har af de forskellige indikationer. Resultatet måtte simpelthen blive, da den pågældende overlæge jo har absolut veto, at vi ville få uensartede afgørelser. Det ville være afhængigt af, hvor den pågældende kvinde boede, om hun ville opnå svangerskabsafbrydelse eller ej.“

Edel Saunte (S) var, da Nina Andersen var bortrejst, ordfører